

Arrest

nr. 110 804 van 27 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 18 april 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 25 februari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. FRERE, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 maart 2012 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 8 mei 2012 dienen verzoekers opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 11 juli 2012 en 22 maart 2013 aangevuld.

Op 29 oktober 2012 is de aanvraag tot het verkrijgen van een arbeidskaart C geweigerd.

Op 25 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij beide aanvragen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk worden verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 26 maart 2013. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvragen om machtiging tot verblijf voor de personen die verklaren te heten:

V., A.,

V., E.,

geboren te zijn te Shkoder op (...)1966

geboren te zijn te Shkoder op (...)1979

(R.R.nr. ...)

(R.R.nr. ...)

die optreden in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers voor hun 5 minderjarige kinderen

V., E., geboren te Shkoder op (...)1998 (RR.nr. ...)

V., J., geboren te Shkoder op (...)2000 (RR.nr. ...)

V., E., geboren te Shkoder op (...)2002 (RR.nr. ...)

V., E., geboren te Shkoder op (...)2007 (RR.nr....)

V., J. geboren te Gent op (...)2012

de nationaliteit te bezitten van Albanië

adres: (...)

opgesteld op 26/03/2012 en ingediend op 06/04/2012 (datumstempel van het gemeentebestuur op de aanvraag) en opgesteld op 08/05/2012 en ingediend op 10/05/2012 (datumstempel van het gemeentebestuur op de aanvraag) + aanvulling op 11/07/2012

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De aangehaalde elementen van integratie, waaronder de duur van hun verblijf in het Rijk, de verwijzing naar de op het moment van indiening hangende asielprocedure, de scholing van de kinderen, het huren van een woning, de elementen van tewerkstelling, de gevolgde cursus maatschappelijke oriëntatie, de vrienden- en kennissenkring, verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De betrokkenen wisten immers dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asiel procedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asiel aanvraag ingediend op 12/11/2009 werd afgesloten op 20/06/2012 door de weigeringsbeslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om aan de betrokkenen de vluchtelingenstatus toe te kennen en de weigering om aan hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

De duur van de procedure - namelijk om en bij de 2 jaar 7 maanden en 8 dagen - wordt niet als onredelijk lang beschouwd. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan de betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Het indienen van onderhavig regularisatieverzoek kan geen soort "hoger beroep" vormen tegen de afwijzing van de asiel aanvraag of de weigering van de vraag om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, nadat de betrokkenen reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden uitgeput hebben.

De beweerde problemen in het land van herkomst hebben reeds het voorwerp uitgemaakt van een diepgaand onderzoek in het kader de asielaanvraag. De aanvraag werd afgewezen, deze problemen kunnen derhalve niet meer worden aanvaard als buitengewone omstandigheden om de aanvraag in toepassing van art. 9 bis van de wet in België in te dienen.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen de verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De betrokkenen tonen immers het individuele risico inzake hun persoonlijke veiligheid in Albanië niet aan bij een zelfs tijdelijke terugkeer, zodat er geen buitengewone omstandigheid blijkt. De

loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Artikel 3 EVRM lijkt te worden toegepast op de situatie van het gezin in België? Men kan moeilijk gaan beweren dat huidige beslissing kan worden gelijk gesteld met foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling of straf. De situatie waarin de betrokkenen zich bevinden, hebben ze louter aan zichzelf te danken. De betrokkenen, die klaarblijkelijk op illegale wijze het Rijk binnen zijn gekomen en zich vervolgens kandidaat vluchteling hebben verklaard, pogen om de Belgische staat voor voldongen feiten te plaatsen, wat hen niet in dank kan worden afgenomen. De betrokkenen werden op geen enkel moment van hun verblijf "gemachtigd tot verblijf." .

Het feit dat hun kinderen in België school hebben gelopen, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd ondanks hun preciaire verblijfsituatie. De scholing van hun kinderen kan niet weerhouden worden als uitzonderlijke omstandigheid aangezien de betrokkenen geen elementen aanbrengen, die aantonen dat deze niet (tijdelijk) kan worden verdergezeten in het land van herkomst. De scholing van hun kinderen vergt immers geen bijzonder onderwijs, noch een infrastructuur die niet ter plaatse aanwezig zou zijn. Bovendien wisten de betrokkenen dat de scholing van hun kinderen in België mogelijks slechts een tijdelijke oplossing was om hun ontwikkeling toch zo normaal mogelijk te laten verlopen in afwachting van een definitieve beslissing in het kader van hun asielpcedure. De eventuele schade waarop de betrokkenen zich beroepen, hebben ze enkel aan zichzelf te wijten door zich in een precair verblijf te installeren met hun kinderen.

Wat het invoeren van art. 8 EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om de aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen via de reguliere procedure geldt voor het hele gezin zodat er geen sprake is van het verbreken van de familiale banden. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Het is in het belang van de minderjarige kinderen dat zij de toestand van hun ouders volgen.

Wat het aangehaalde Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind betreft, dient te worden opgemerkt dat de Raad van State gesteld heeft dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft. (Raad van State, arrest nr. 100.509 van 31/10/2001). Het kinderrechtenverdrag kan niet dienstig worden ingeroepen aangezien deze verdragsbepalingen betrekking hebben op maatregelen die genomen worden betreffende kinderen, terwijl de bestreden beslissing betrekking heeft op de verzoekende partij en er dus geen afzonderlijke maatregel specifiek ten aanzien van hun kinderen genomen wordt. Zoals gezegd, het is in het belang van de minderjarige kinderen dat zij de toestand van hun ouders volgen.

Wat betreft het aanhalen van art. 12 van het IVRK: hoewel de hoorplicht inhoudt dat de betrokkenen de mogelijkheid moet gegeven worden om hun standpunt op nuttige wijze naar voren te brengen, betekent "horen" niet dat betrokkenen mondeling dienen gehoord te worden. Art. 12.2 van het IVRK voorziet dat het kind dit zelf kan doen of via een vertegenwoordiger. Bij een aanvraag 9bis worden de kinderen vertegenwoordigd door de ouders, die de mogelijkheid hebben alle elementen (inclusief deze van hun kinderen) naar voren te brengen, hetzij in de aanvraag, hetzij via aanvullende stukken. Niets verhindert de ouders overigens om een schrijven van hun kinderen bij de aanvraag te voegen. Ten slotte dient er op gewezen te worden dat de Vreemdelingenwet voor wat betreft art. 9bis niet voorziet in een mondelinge procedure. Omwille van deze reden kan er geen schending van art. 12 van het IVRK vastgesteld worden zodat dit element geen buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Uit vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weten we dat de integratie-elementen tot de gegrondheid behoren en in deze in deze fase niet worden behandeld. Aangezien de aanvraag onontvankelijk is, kan niet worden ingegaan op de elementen ten gronde.

Dat de betrokkenen hun huurverplichtingen nakomen, verantwoordt niet dat zij hun aanvraag in België indienen.

Het is namelijk normaal dat wanneer iemand een verbintenis aangaat, dat hij ook zijn deel van de verbintenis nakomt.

Ten overvloede merken we op dat de betrokkenen het element van de tewerkstelling aanhalen, waaronder de door mevrouw voorgelegde arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur voor deeltijds werk dd. 20/10/2011 en de loonbrieven. De tewerkstelling kan nochtans geen buitengewone omstandigheid vormen daar deze enkel en alleen als doel had om aan de betrokkenen de mogelijkheid te geven om tijdens hun verblijf, kaderend in de asielpcedure, in de eigen behoeften te voorzien. Dientengevolge was het de betrokkenen na 20/06/2012 niet langer toegestaan om tegen betaling arbeidsprestaties te leveren. Op 29/10/2012 werd zowel aan meneer als aan mevrouw de aflevering van een arbeidskaart C geweigerd door de bevoegde overheidsdienst.

Daarentegenover staat dat de betrokkenen niet aantonen dat ze in het herkomstland geen inkomsten uit arbeid zouden kunnen halen om te voorzien in de levensbehoeften van het gezin.

Niets verhindert de betrokkenen om zich te schikken naar de in voege zijnde wetten met betrekking tot de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgische grondgebied."

2. Over de rechtspleging

Verzoekers hebben binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wensen neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enige middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële en formele motiveringsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“4.1.

De verwerende partij begaat in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoekende partijen, in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet een manifeste beoordelingsfout, door aan de verzoekende partijen mede te delen dat hun aanvraag tot verblijf niet ontvankelijk verklaard wordt.

Aan iedere administratieve rechtshandeling moeten draagkrachtige motieven ten grondslag liggen.

Een bestuurshandeling is aldus gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

4.2.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van de verzoekende partijen als onontvankelijk afwijst omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn om de aanvraag via de gemeente in België in te dienen

De Dienst Vreemdelingenzaken merkt op dat volgende omstandigheden niet buitengewoon zouden zijn:

Sterke integratie;

Relatief lange asielprocedure ;

Schoolgaande kinderen;

Mogelijke schending van artikel 8 E.V.R.M.;

Mogelijke schending van artikel 3 E.V.R.M.

4.3.

4.3.1.

De Dienst Vreemdelingenzaken wijst de aanvraag in rechte en in feite af door te stellen dat de aangehaalde elementen van integratie niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, aldus dat integratie geen grond voor ontvankelijkheid kan zijn, aangezien de ingeroepen elementen de verzoekende partij niet verhinderen om tijdelijk naar haar land van herkomst terug te keren teneinde aldaar haar aanvraag in te dienen.

Het mag duidelijk zijn dat deze motivering niet materieel draagkrachtig kan zijn en tevens onredelijk is om de bestreden beslissing van onontvankelijkheid te dragen.

Integratie zou, overeenkomstig de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, geen grond voor ontvankelijkheid kunnen zijn.

Evident, is dit onjuist.

Dergelijke redenering is zodanig algemeen dat dit impliceert dat geen enkele vreemdeling op basis van integratie een verblijfsmachtiging via zijn verblijfplaats in België kan aanvragen.

A).

Uiteraard kunnen redenen van integratie (talenkennis, schoolgaande kinderen, tewerkstelling, vrienden- en kennissenkring, centrum van belangen in België...) buitengewone omstandigheden uitmaken.

Het is niet omdat de Dienst Vreemdelingenzaken een appreciatiebevoegdheid heeft en er geen referentiebasis is, dat de Dienst Vreemdelingenzaken met een algemene uitspraak zijn eigen appreciatiemarge met betrekking tot het criterium 'buitengewone omstandigheden' mag ondergraven en stellen dat integratie niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België ingediend wordt.

Als integratie NOOIT EEN GROND is tot ontvankelijkheid, wordt iedere aanvraag met verwijzing naar de integratie als buitengewone omstandigheid STEEDS afgewezen.

Uiteraard is dit niet wat de wetgever heeft gewild.

Dergelijk algemeen standpunt gaat immers in tegen de wettelijk voorziene appreciatie bevoegdheid van de Staatssecretaris.

NOOIT heeft de wetgever UITGESLOTEN dat redenen van INTEGRATIE ONMOGELIJK EEN GROND TOT ONTVANKELIJKHEID kunnen zijn.

Het is duidelijk dat het verblijf en integratie van de verzoekende partijen in België echte manifeste buitengewone omstandigheden zijn.

C).

Bovendien heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de afwijzing van de elementen van integratie op een stereotype en algemene wijze gemotiveerd. Een dergelijke motivering is niet afdoende.

Het arrest van de Raad voor Vreemdelingen betwistingen met nummer 92 227 dd. 27 november 2012 kan naar analogie worden toegepast voor beslissingen in het kader van de ontvankelijkheidsfase.

"Uit het geheel van deze motivering blijkt dat de integratie en het langdurig verblijf van de verzoekende partij in België door de gemachtigde van de staatssecretaris niet worden betwist en tevens dat de gemachtigde van de staatssecretaris meent dat een goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf een reden kunnen zijn om een verblijf toe te kennen, dat hij hiertoe echter niet verplicht is, waarna besloten wordt dat in casus deze elementen op zich onvoldoende zijn om een verblijfsrecht toe te kennen. Er dient echter te worden vastgesteld, zoals de verzoekende partij ook aangeeft, dat de gemachtigde van de staatssecretaris heeft nagelaten de motiveren waarom hij in dit concrete geval heeft geoordeeld waarom deze integratie en dit langdurig verblijf niet kunnen worden aanvaard als element om verblijfsrecht toe te kennen. De gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich immers tot de stelling dat men redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen, gevolgd door een verwijzing naar een arrest van de Raad van State dat stelt dat de toekenning van een verblijf omwille van een goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf een mogelijkheid, maar geen verplichting is, om te besluiten dat "daarom" deze elementen op zich onvoldoende zijn om een verblijfsrecht toe te kennen. Ook al beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet over een ruime discretionaire bevoegdheid, dit ontslaat hem niet van de verplichting om zijn beslissing op afdoende, draagkrachtige en duidelijke wijze te motiveren, hetgeen hij in casu heeft nagelaten te doen."

(Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 92 227 dd. 27/11/2012)

De verwijzing naar de arresten van de Raad van State zijn niet afdoende, niet draagkrachtig teneinde te motiveren waarom in concreto, in het voorliggende individuele geval de integratie niet als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd.

D}.

Het weze dan ook opgemerkt dat de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden mag overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd mag sanctioneren.

De beslissing tot onontvankelijkheid van de humanitaire regularisatieaanvraag dient dan ook vernietigd te worden.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er op een onredelijke wijze rekening werd gehouden met de omstandigheden eigen aan de verblijfssituatie van de verzoekende partijen en hun kinderen:

Zo stelde Professor SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" (zie M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

"Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het "afdoende" karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig" (zie M. BOES, t.c., nr. 238, p. 179).

"Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt"

(zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDELANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 - 56).

4.4.

Bovendien dienen de verzoekende partijen evenwel op te merken dat zij hun aanvraag deden op datum van 26/03/2012, zijnde tijdens het onderzoek van hun asielaanvraag.

-De asielaanvraag van de verzoekende partij werd immers pas definitief beëindigd op datum van 20/06/2012, zijnde op datum van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

-De aanvraag van de verzoekende partijen is ontvankelijk, louter en alleen omwille van het feit dat zij deze aanvraag hebben ingediend tijdens deze lopende asielprocedure.

Een lopende asielprocedure maakt immers een buitengewone omstandigheid uit waardoor de betrokken persoon niet kan terugkeren naar het land van herkomst teneinde de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen.

Of er al dan niet een lopende asielprocedure is en bijgevolg of er al dan niet een buitengewone omstandigheid is, dient beoordeeld worden op het ogenblik van de aanvraag en niet op het ogenblik van de beslissing, zoals in casu verkeerdelijk is gebeurd.

4.5.

In de bestreden beslissing wordt aangehaald dat het Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind geen directe werking heeft en dat het invoeren van deze verdragsbepalingen niet dienstig is, omdat er geen afzonderlijke maatregel specifiek ten aanzien van de kinderen werd genomen.

De Dienst Vreemdelingenzaken meent dat het in het belang van de kinderen is dat zij de toestand van hun ouders volgen.

Zo het laatste niet ontkend kan worden, heeft de bestreden beslissing sowieso ook een belangrijk effect op de kinderen, waardoor wel degelijk met het individuele belang van de kinderen rekening diende gehouden te worden.

Vier van de vijf minderjarige kinderen van de verzoekende partijen zijn schoolgaand.

Alle kinderen hebben nood aan stabiliteit.

De negatieve beslissing impliceert enerzijds dat de stabiliteit doorbroken wordt en anderzijds dat de kinderen mogelijks hun schooljaar niet verder kunnen afmaken.

Uiteraard is dit niet in het belang van de kinderen.

4.6.

De beslissing tot onontvankelijkheid dient dan ook vernietigd te worden."

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667, RvS 10 december 2002, nr. 113.439 RvS 17 mei 2005, nr.144.471).

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van die bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel en het feit dat elementen van integratie behoren tot de gegrondheidsfase van het onderzoek in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dat de asielprocedure niet onredelijk lang heeft geduurd, dat de beweerde problemen in het land van herkomst reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een diepgaand onderzoek in het kader van de asielaanvraag, dat de loutere vermelding van artikel 3 van het EVRM niet volstaat om als buitengewone omstandigheid te aanvaarden, dat de situatie waarin betrokkenen zich bevinden louter aan zichzelf is te danken, dat de scholing van hun kinderen evenmin kan worden weerhouden als uitzonderlijke omstandigheid, dat er geen sprake is van het verbreken van de familiale banden, dat het Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind niet dienstig kan worden ingeroepen, dat de vreemdelingenwet wat artikel 9bis betreft niet voorziet in een mondelinge procedure, dat het nakomen van de huurverplichtingen niet verantwoordt dat zij hun aanvraag in België indienen en dat de tewerkstelling na 20 juni 2012 niet langer toegestaan was, dat overigens de aflevering van een arbeidskaart geweigerd was en dat zij niet aantonen geen inkomsten uit arbeid in het herkomstland te kunnen halen. Verweerder concludeert dat de aangevoerde elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard en dat er onvoldoende elementen zijn voorgelegd teneinde een schending van artikel 3 of van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Waar verzoekers aangeven dat zij het niet eens zijn met de beoordeling gemaakt door verweerder, daar zij menen dat ten onrechte de integratie - talenkennis, schoolgaande kinderen, tewerkstelling, vrienden- en kennissenkring, centrum van belangen in België - niet als buitengewone omstandigheden worden aanvaard, voeren zij duidelijk de schending van de materiële motiveringsplicht aan in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag niet ontvankelijk is. Zo wordt in de bestreden beslissing duidelijk aangegeven dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekers hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure nl. via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het loutere feit dat verzoekers het niet eens zijn met de beoordeling gemaakt door de gemachtigde van de staatssecretaris kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Zoals reeds werd gesteld komt het niet aan de Raad toe om zich in de plaats te stellen van het bestuur wat de beoordeling van de aanvraag betreft. De Raad kan enkel nagaan of verweerder is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of ze deze gegevens correct heeft beoordeeld en of ze niet tot een kennelijk onredelijke beslissing is gekomen.

In tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden, acht de Raad deze beoordeling niet kennelijk onredelijk daar elementen die wijzen op een duurzame lokale verankering in België inderdaad eerder elementen zijn die de gegrondheid van de aanvraag kunnen rechtvaardigen dan elementen die zouden aantonen waarom het voor verzoekers bijzonder moeilijk is om terug te keren naar hun land van herkomst teneinde daar een aanvraag in te dienen. Zo heeft de Raad van State in zijn arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 onder meer het volgende gesteld:

“dat vooraf en als algemeen principe dient gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd; dat de “buitengewone omstandigheden” in het oude artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, er niet

toe strekten te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar er toe strekten te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend; dat "buitengewone omstandigheden", in de zin van het vroegere artikel 9, derde lid, omstandigheden zijn die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken; dat een aanvraag, ingediend met toepassing van het vroegere artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, vanwege de overheid een dubbel onderzoek vereiste; dat vooreerst diende nagegaan of het buitengewone karakter van de door de vreemdeling aangevoerde omstandigheden om zijn aanvraag in België in te dienen aanvaardbaar was en vervolgens, indien de aanvraag ontvankelijk is, of de door de betrokkene aangevoerde redenen om een verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden te bekomen gegrond zijn; dat de vreemdeling in zijn aanvraag klaar en duidelijk dient te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen; dat hij dient aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen; dat uit zijn uiteenzetting duidelijk dient te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat; dat als typische buitengewone omstandigheden onder meer konden worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz; dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend; dat tijdens de parlementaire voorbereiding van het ontwerp dat de wijzigende wet van 15 september 2006 is geworden, de bevoegde Minister zich uitdrukkelijk heeft aangesloten bij de interpretatie in de rechtspraak van de Raad van State van het begrip "buitengewone omstandigheden"; dat de minister dit begrip zowel in de bevoegde commissie van de Kamer als van de Senaat als volgt toelichtte:

"Zoals dit tot vandaag het geval is, dient een verblijfsmachtiging in principe vanuit het buitenland te worden aangevraagd. Slechts in buitengewone omstandigheden kan een dergelijke machtiging in België worden aangevraagd. Er wordt niet geraakt aan de interpretatie van het begrip «buitengewone omstandigheden». Volgens de rechtspraak van de Raad van State zijn dit «omstandigheden die het voor een vreemdeling onmogelijk of zeer moeilijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst». Wel wordt bepaald dat de vreemdeling de elementen die reeds werden ingeroepen in het kader van een vroegere asielaanvraag of van een verblijfsaanvraag om medische redenen niet meer nuttig kan inroepen. Louter dilatoire verzoeken zullen dus sneller kunnen geweigerd worden. Dit zal de administratie meer ruimte geven om de gegronde aanvragen binnen een kortere termijn te onderzoeken."; (Parl. St. Kamer, 2005-2006, Doc 51 2478/008, 270 en Parl. St. Senaat, 2005-2006, 3 1786/3, 5-6.) dat trouwens het begrip "buitengewone omstandigheden" nog verder beperkt wordt door artikel 9bis, § 2, waarin uitdrukkelijk wordt bepaald dat een hele reeks elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden, namelijk die elementen die al in vorige of andere procedures zijn ingeroepen; dat het de bedoeling van deze bepaling was "opeenvolgende procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekomen, op een juridische verantwoorde wijze ontmoedigen" (Memorie van toelichting, Parl. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51 2478/001, 33); dat ook ná de wetswijziging van 15 september 2006 door de verwerende partij werd benadrukt dat een lang verblijf in België of een integratie in de Belgische samenleving geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn (Omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (B.S. 4 juli 2007)); dat de aangevochten instructie bepaalde elementen, zoals bijvoorbeeld de lange duur van de asielpcedure en de duurzame lokale verankering in België, als buitengewone omstandigheden kwalificeert, terwijl deze als dusdanig geen beletsel tot tijdelijke terugkeer inhouden en bijgevolg ook niet kunnen verantwoorden waarom de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België eerder dan in het buitenland, wordt ingediend;"

Verzoekers kunnen dan ook niet worden gevolgd waar zij menen dat verweerder geen algemene uitspraak kan doen aangaande het feit dat elementen van integratie geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken. Verzoekers laten bovendien na uiteen te zetten waarom de ingeroepen elementen van integratie *in casu* wel een buitengewone omstandigheid zouden uitmaken. Met hun vrij algemeen betoog tonen verzoekers niet aan dat de bestreden beslissing behept zou zijn met een onwettigheid.

Verzoekers kunnen ook niet dienstig verwijzen naar het arrest nr. 92 227 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat geen gelijkaardige situatie betreft aangezien dit arrest betrekking heeft op een ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf en dus geenszins een onontvankelijkverklaring van de aanvraag, zoals *in casu*.

Verder houden verzoekers voor dat de aanvraag ontvankelijk diende te worden verklaard aangezien zij de machtiging hebben aangevraagd tijdens de lopende asielprocedure. Een lopende asielprocedure maakt een buitengewone omstandigheid uit, nu zij niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst, lopende de asielprocedure. Zij menen dat een buitengewone omstandigheid dient beoordeeld te worden op het ogenblik van de aanvraag en niet op het ogenblik van de beslissing.

De Raad merkt op dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening dient te houden met alle elementen, ook met eventuele actualisaties van de aanvraag of wijzigingen in de verblijfstoestand van de aanvrager. De buitengewone omstandigheden dienen te worden beoordeeld op het moment van de beslissing. Op het ogenblik dat de bestreden beslissing is genomen, met name op 25 februari 2013 waren de asielprocedures van verzoekers afgelopen, met name op 18 juni 2012 bij arrest nr. 83 182 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij de toekenning van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. De Raad wijst er bovendien op dat hoewel uit artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de verzoekende partij tijdens de asielprocedure wordt vrijgesteld van de voorwaarde van het voorleggen van een identiteitsdocument, zij niet uitdrukkelijk is vrijgesteld van de voorwaarde dat zij buitengewone omstandigheden dient aan te tonen die verantwoord zijn waarom zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure. Deze bepaling voorziet niet dat het bestaan van een lopende asielprocedure van rechtswege dient te leiden tot een ontvankelijke aanvraag. Ook tijdens de asielprocedure is het aantonen van buitengewone omstandigheden noodzakelijk voor een ontvankelijke aanvraag. Verzoekers' grief mist juridische grondslag.

Ten slotte herhalen verzoekers dat verweerder met het individuele belang van de kinderen diende rekening te houden. De bestreden beslissing doorbreekt de stabiliteit van de kinderen en mogelijks verhindert het de kinderen dat zij hun schooljaar kunnen afmaken.

De Raad merkt op dat in zoverre zij menen dat schoollopen van de kinderen een buitengewone omstandigheid uitmaakt, de Raad van State meerdere malen heeft geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de staatssecretaris beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt. Verweerder motiveert in de bestreden beslissing dat verzoekers dienaangaande geen elementen aanbrengen die aantonen dat het schoollopen niet (tijdelijk) kan worden verdergezet in het land van herkomst. De scholing van hun kinderen vergt immers geen bijzonder onderwijs, noch een infrastructuur die niet ter plaatse aanwezig zou zijn. Verzoekers blijven in gebreke aannemelijk te maken dat de school niet kan worden verdergezet in hun land van herkomst of elders. Het actueel belang bij het middel blijkt verder ook niet langer nu dient te worden aangenomen dat de kinderen het schooljaar 2012-2013 alsnog in België hebben kunnen beëindigen. Wat de "stabiliteit" betreft van de kinderen motiveert verweerder op kennelijk redelijke wijze dat de "eventuele schade" enkel te wijten is aan verzoekers zelf "door zich in een precair verblijf te installeren met hun kinderen".

Met hun betoog maken verzoekers geen schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aannemelijk.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De kritiek gegrond op het redelijkheidsbeginsel valt samen met de kritiek die geuit werd bij de schending van de materiële motiveringsplicht, zodat kan verwezen worden naar het bovenstaande en ook geen schending van het redelijkheidsbeginsel kan worden aangenomen ten aanzien van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend dertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN